

“En stor näsas inflytande på en kolerisk natur.”

Bläckhornssqvaller

af

Trinoleon Trimm.

I det ställe fick hon intet svar alls.

Fruktan att på något sätt komma i delo med polisen afhöll äfven Spitz att, lydande sina uppsvallande känslor, kasta sig öfver flickan med den stora näsan och tillplatta den till en, efter hans åsigt, lämplig storlek. Hans blod sjöd likt itänd sprit, och han kastade sig vredgad i ett hörn af vagnen med fast föresats att blunda, tills tåget hann fram, för att slippa på nytt se den förgärliga näsan.

Egarinnan af den förargelseväckande näsan satt emellertid i allsköns oskuld, föga anande den vrede hon uppväckt hos sin granne, emedan hennes mot märken ständigt riktade blickar hindrade henne varseblifva den vrede, som flammade på grannens ansigte.

Vid framkomsten till Södertelje hann konduktören knappt öppna dörren, förr än herr Bonifacius Spitz med ett förtvifladt språng störtade ut. Utan uppehåll sprang han, tills han sjönk utmattad på en grönklädd kulle utom staden och rullade sig ursinnigt fram och åter i gräset, tills hans kropp blifvit tillräckligt mörbultad mot åtskilliga hvassa stenar. Något lugnad häraf, beslöt Spitz sig taga en ytterligare afkylning genom ett kallt bad. Häraf fullkomligt svalkad, beslöt han att gå till den vid hamnen liggande ångbåten för att med ett glas porter stärka sig efter badet; och medan han så vandrade, höll han sina ögon ständigt fixerade på de s. k. borgmästarstenarne, de stora platta stenar, som, bildande liksom ett slags rygg, ligga i midten af våra småstadsgator, och på hvilka det är magistratens uteslutande rätt att, vandra med borgmästaren i spetsen, när den begifver sig till och från sina viktiga öfverläggningar; och det var på dessa stenar som Spitz höll sina blickar, på det att ett tillfälligt möte med den stora näsan ej åter skulle sätta hans lugnade sinne i uppror.

Medan han förtärde sitt glas porter, fick han en lycklig idé, som kom honom att småle af segerfröjd. Han hade hela tiden plågats af oro öfver, att hans otur skulle föra honom i samma vagn på benvägen som damen med den der stora näsan; nu föll det honom in, att han kunde antråda återfärden med den ångbåt, på hvilken han nu befann sig, och fullkomligt belåten med detta ypperliga infall, som visserligen ådrog honom en oförutsedd utgift, men befriade honom från en förargligt stor näsa, fattade han en tidning och blef qvarsittande i försalongen, studerande tidningen, tills ångbåten hade lagt ut.

Sedan fartyget kommit i gång, steg vår vän upp på däck med ett segersällt småleende på sina tunna läppar. Men knappt var vår Spitz uppkommen, än han af bestörtning var nära att falla baklänges utför trappan, och hans triumferande löje försvann för en darrande vrede.

Hvad var det väl, som mötte hans häpnad blickar, om icke den aktningvärda frun med det godmodiga utseendet, och hennes dotter med de nedslagna ögonen och den stora näsan, hvilken tycktes tälla i storlek med ångbåtens för den goda vinden hissade klyfvare!

I sin ilska var Bonifacius frestad rusa på kaptenen, fatta denne i kragen och kasta honom öfver bord, derest han ej godvilligt lät fartyget återvända; men en blick på kaptenens väldiga axlar, öfvertygade honom om det fruktlösa i ett dylikt försök.

Bonifacius snarare flög än sprang utför trappan ner i salongen, omkullskuffade i sitt språng alla stolar och barnungar, som stodo honom i vägen, kastade sig i ett hörn på en soffa och blef der qvarsittande i stum vrede öfver det hårda öde, som förföljde honom i skepnaden af en stor näsa, obekymrad och otillgänglig för det skrik och den skur af förebräelser, som haglade öfver honom.

Då någon hördes nedstiga från däck, skakade en nervös frossa vår Bonifacius, och han blundade af panisk förskräckelse, knappt vågande med ett halft öga betrakta den inträdande, af fruktan att han åter skulle få se flickan med den retfulla näsan. Till lycka för egarinnan af denna framstående del af hennes ansigte, blef hon qvarsittande på akterdäck, ty herr Bonifacius Spitz hade fast beslutat att, kosta hvad det ville, uttömma sin vrede på den samma, om hon vore nog näsvis visa sina stora dimensioner i salongen.

Ångbåten hade legat öfver en half timme vid Riddarholmen, och styrmannen redan flera gånger tillsagt Spitz att gå i land; innan vår hjelte vågade lemna sin plats af fruktan, att flickan med den stora näsan blott och bart, som han inbillade sig, för att reta honom, satt kvar på akterdäck. Sedan han öfvertygat sig om, att hon gått, lemnade han fartyget med en hastighet och skygghet, som om han fruktade, att sjelfva skuggan af den stora näsan, ännu låg kvar öfver däck. De ombord varande, ända ifrån kaptenen till akterstäderskan, trodde fullt och fast, att han var splitter galen.

Med händerna begrafna i fickorna och hatten djupt nedtryckt öfver ögonen ilade Bonifacius hem. Utan att aftaga hatten och med käppen ännu under armen, kastade han sig utmattad på soffan, klagande bittert öfver, att hans glädje för dagen och hans goda lynne för en lång tid voro förstörda; allt genom en näsvis människas förvällande.

Någon ro fick vår gode Bonifacius Spitz ej på hela natten. Hände det någon gång, att han slumrade in, utmattad af vrede, framställde sig genast för hans uppjagade fantasi en rad af näsor; somliga uppböjda, andra nedböjda; somliga trubbiga eller spetsiga, andra platta; alla stora och af ett trotsigt, kallt, högtidligt utseende. Sådant var mera än den hetlefrade, lättretliga herr Bonifacius kunde fördraga. Vid dessa bilder vek sömnen genast från hans ögonlock. Han rusade upp och, slängande allt sitt porslin i väggen, önskade han att lika lätt kunna krossa alla, näsor i världen.

Under sådana vredesutbrott tillbringade han natten och den uppgående solen öfverraskade honom, sysselsatt att genom fönstret utkasta sängkläderna på gården.

Det förfärliga väsen Bonifacius fört under natten och hans sista tilltag föranledde de öfriga hyresgästerna att sända en deputation till husvärden med anhållan om den oregerliga hyresgästens utvräkning. Denna framställning föranledde värden att, åtföljd af deputationen, begifva sig till fridstöraren och i all vänlighet anmoda honom välja ett annat fält för sina ursinniga experimentier.

Lyckligtvis hade värden försigtigtvis medtagit de klagande hyresgästerna, hvilka afhöll herr Bonifacius Spitz från att göra ett försök att låta honom fara samma väg som sängkläderna. Fruktan att sjelf komma ut denna väg afhöll honom emellertid från detta djerfva försök; och han fattade, skummande af vrede, sin hatt och sitt spanska rör samt störtade förbi de hänande grannarne ut

(Forts.)

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdc. Bmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Bdr. Bmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 75 Rdc. Bmt, postförvaltarearivodet inberäknadt, löstämmer 10 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen.

N° 32.

— "Kära Lovisa, en sådan gås för fem riksdaler!"
 — "Är inte gåsen bra... hva' sa!"

Liten Krönika.

Torsdagen den 27 November.

Stockholm försummar aldrig tillfället att infinna sig vid en eldsvåda och presenterar sig vid dylika tillfällen på ett vanligen egendomligt sätt. Ja, icke vill Punsch svära på att det är *samma* folk, som är känt för sin disciplin och sin ordning, ty då betar det sig såsom ett mycket hufvudlöst folk. Sedan elden fått bryta ut till sin fulla kraft, kommer det äntligen en spruta, och nu börjas skriket. En herre med ett blekrödt band om hatten skyndar då fram, och kastar sig snart sagt öfver sprutslangen: "Hit med slangen, här åt skall strålen ledas!" Men i detsamma framträder en herre med ännu viktigare min och med staf i handen, alldeles som vore han en fältherre och ropar med myndig röst: "Stopp! icke dit, utan hitåt skall strålen ledas!" "Nej, nej! hvad tänker herrarne på!" utropar nu en tredje som har ett ännu mera lysande märke, och således rättighet att skrika ännu mer, "här är ju själfva härden för elden! Raskt således dithän med strålen!" Men se nu blir det stöj och stark rörelse bland folket och fram kommer en droska, hvarur tvenne herrar hoppa. Den ena herrn, en med mycket guld på mössan, och som således har en ännu högre rättighet att befalla, befäller att sprutorna (ty nu har deras antal ökats till två), skola flyttas till ett alldeles motsatt ställe. Men knappt har man börjat släcka på detta håll, förrän en ännu högre kommandant anländer, och som sprutorna nu äro tre, så placeras dessa på tre olika punkter. Slutligen kommer der ytterligare en befälning-man, och som ingen högre makt hafver än han, såvida icke Gud fader själf steg ned ibland oss, så antager släckningen utseende af mera ordning, ehuru väl skriken tilltaga i styrka, ty der skriker herrn med bandet om hatten på ett håll, herrn med marskalksstaffen skriker på ett annat, herrn med brickan på ett tredje, och så herrn med det myckna guldet på mössan, och så den ena öfver den andra, med ett ord, alla kommenderande skrika. De som pumpa skrika, de som hålla i slangarna skrika, de som köra vatten skrika, och alla som hafva band om hattarne och icke veta hvad de skola taga sig till, skrika, om icke för annat, så åtminstone för att öka den allmänna villervallan! Men som alla släckningsapparater nu sent omsider anländt, och elden förtärt det brännbaraste af huset, så lyckas man äntligen släcka elden sedan man öst halfva Årstaviken öfver rucklet. "Ett vackert släckningsarbete", yttrar den förste herrn med bandet, vädjande till den andra. "Släckningsarbetet var oklanderligt!" bestyrkte denne med en nickning. "Ack min gumma", utbröt vid hemkomsten herrn med marskalksstaffen. "Det var riktigt skada, att din hufvudvärk hindrade dig följa med till eldsvådan, ty släckningsarbetet var ett bland de mest lyckade!" Han lägger sig derpå, viss om sin ofelbara förmåga att leda en eldsläckning, och herr Stockholm går också hem, glad öfver att ha fått tillbringa en angenäm stund. — Men det finnes eldsvådor vid hvilka herr Stockholm icke har lust till att skratta, då hans bröst uppfylles af harm och deltagande. Ty det händer ibland att det ligger fara i elden, samt att medmenniskor hotas att uppslukas af det härjande elementet. En rådig militär försöker väl att mottaga de olyckliga i sin kappa, men denne befinnes vara otillräcklig. Man försöker rädda dem i en matta, men de som hålla i mattan hafva icke alla fingrar och nerfver af stål. Något brandsegel har man icke hört talas om. Man förlorar hufvudet mer än vanligt, och till och med skriken äro icke så högljudda, och detta vill säga gan-

ska mycket. "Ah!" utropar slutligen någon, "stegen! — fram med stegen! — stegen?... hvilken stege?" — "Kors, stegen vet jag!" "Ack!" infaller en tredje, "den försöktes ju nyss, och befanns vara för kort!" — "Åh nej, icke brandstegen. Jag menar den mekaniska?" — "Ja, för tusan, vi ha ju en mekanisk räddningsstega!" — "Kors i alla tider det är ju rätt: Hit med den!" — "Hvar finns den?" — "Se der går en stadsfullmäktig. Fråga den!" — "Behagade herr stadsfullmäktige säga oss hvar stegen finns?" — "Jacobs?" — "Åh nej! den mekaniska stegen?" — "Fråga den der herrn som tillhör drätsel-nämnden." — "Behagar herrn utaf drätsel-nämnden säga oss hvar den mekaniska stegen är till att finna?" — "Fråga öfverståthållareembetet." — "Den är i godt förvar inom lås och bom inom cellfängelset", behagade öfverståthållareembetet upplysa om. "Till cellfängelset således för att få ut stegen!" och till cellfängelset bar det nu af att klappa på dess väl tillbommade port. — Men innan herr Stockholm hann att upptäcka den numera sorgligt ryktbara stegen, var dramat slut, och han gick denna gång till hvila med en tung suck öfver vårt usla räddnings- och eldsläckningsväsen!

Grafskrifter.

Öfver en kanariebona.

"Calles" hustru nu är död,
Fri ifrån all sorg och nöd,
At sig 'hjal på en — bit bröd.

Öfver en mops.

Frökens lilla "Tusse" dansat ut,
Och hans nödosamma jagt är slut
Uppå den förbjudna marken.
Mängden hemlighet, som ingen ann'
Utfundera kunde, visste han,
Sofver på den nu i parken.

Litet prat vid Punschglaset.

De sju pröfningsären som Gud lät Egypten undergå för att lutras, föreligga nu Frankrike att genomgå. Om dessa sju ären blifva magra eller feta, och om några nöd, vare sig flere eller färre än sju under denna tid komma att uppresas sig, torde de kommande händelserna att utvisa.

Ibland judarnes muntligt fortplantade lära förekomma åtskilliga kabbalistiska tal, som påstods besitta mer eller mindre hemlighetsfull makt. Ibland dessa kabbalistiska tal torde nu med mera skäl än någonsin sjutalet böra räknas, ty nog lär man kunna taga för gifvet, att många kabaler bedrifvits för att få Mac Mahons sjuåriga presidentskap genomdrifvet.

Presthistorier.

1.

Sedan människosläktets tillkomst har det äfven funnits prester. Biskop Bång berättar i sin kyrkohistoria

att Adam var den första svenska biskop. Enligt hans utsago låg paradiset i Finland, och det första biskops-sätet hette Kälkestad. Se der huru säggen om Adam i Kälkestad uppkommit. Efter all sannolikhet fick Adam fullmakten, då han blef körd ur paradiset, och engelen, som dref honom ut, var visst någon himmelsk konsistorie-notarie, som kontrasignerat densamma. Begäret efter ett fett brödstycke alstrade synden, och för syndens skull inrättades således den första biskopsstolen. Att Eva, som således var den första biskopinnan, fann lifvet tråkigt utan adjunkter, torde vara historiskt, och så uppkom presterskapet.

2.

Förordningar om pastors och kaplans inbördes skyldigheter.

En förordning af följande lydelse utgafs af Westerås domkapitel år 1570:

För Pastor.

“Han skall fly (gifva) Sacellano (kaplan) stufvo odrupin och väll bevaradt; sampt med alla sängkläder till en säng, med Lakan och allo; hvilka Pastoris Tjenstpigor tvätta, så ofta som Pastor låter tvätta sina, men ej oftare.

Han skal gifva sinom Sacellano mästa parten af samma rätter, som han äter sjelfver medh tämmeligt Öhl; dock icke för starkt och ej mera än sitt matöhl.

Ingen Pastor skall tillåta sina Pigor eller Qvinnfolk gånga uti Sacellano Stufvo; til at upreda hans säng, eller ock något annat thär göra; — sådant skal han sjelf göra.

Lön, skor och skjortor, skal Sacellanus af Pastor haffva; efter som hans arbete kan öfvervägas.

Pastor bör icke tillåta sin sacellano vänja sig sofva på daghen längdt, eller om aftonen gå sent i säng, uthan när han haffver tillfälle, låta honom studera och predika; ty en Prest bör vara vakande och nöcker, säger 1 Tim. 3.

För Kapellanen:

- 1:o.) Alla Sacellani skola vara underdåniga sinom Pastori, såsom sinom Herra.
- 2:o.) Vara pligtiga att tömma Öhl, när Pastor är tilstädes.
- 3:o.) Lägga Humlegårdar, en åtminstone hvart år till 40 stänger.
- 4:o.) Öfva sig plantera träd.
- 5:o.) Vara sjelf pliktig hålla sig ved åt sina stufvo; samt sjelf elda och sopa sina stufvo; med mindre han någon Glunt haffver på sin egen kost; ingen aff gårdens Pigor skola det giöra vidh straff och poen, honom och Pastori.
- 6:o.) Han skal ock alltidh ståda på golvet för sin Pastors borde, och läsa till bords.
- 7:o.) Ingen Sacellani skal djerfvas taga sigh Hustru, utan sin Biskops lof och minue.

3.

Gamla Kyrkebruk.

Presterna brukade i fornda tider förröka sina inkomster med att på sön- och helgedagar låta sälja öl och bränvin till folket. Detta missbruk upphäfdes år 1683 genom ett prestmöte i Lund. I samma cirkulär förbjödos äfven presterna att hegagna långt hår, äfvensom de unga att lägga sig till med calott, hvilket i den utfärdade skrifvelsen kallas för “en otidig singularitet”.

“En stor näsas inflytande på en kolerisk natur.”

Bläckhornssqvaller

af

Trinoleon Trimm.

(Forts. från föreg. nummer.)

på gatan och stannade ej sitt ursinniga lopp, förr än han hejdades vid Blå Porten, der man ännu uppbar ett halft öres afgift för genomgången.

Bonifacius, som ansåg gårdagens utgifter för ett oerhördt slöseri samt dertill beräknade de omkostnader, natens galenskaper skulle förorsaka honom, ansåg några vidare extra utgifter för i högsta grad skadliga, stoppade sitt halfta öre åter i börsen samt anträdde återfärden till sitt hem.

Men, kommen ett stycke på vägen, fann han, att krafterna började öfvergifva honom, och att hans ben ej längre ville göra tjenst. Som han bodde vid Kungsbacken, beräknade han, att nötingen af skosulorna och afgiften för en omnibuspollett kunde ungefärligen komma på ett ut, och att han, om han åkte, dessutom skonade sina liktornar, som började att i hög grad anfakta honom; så hoppade han, under dylika ekonomiska och sanitära beräkningar, upp i den förstkommande omnibus, och sjönk ned i ett hörn af vagnen, utmattad af ett helt dygns själsansträngningar.

Försjunken i sina mörka reflexioner, märkte vår hjelte ej, att straxt innan “bussen” satte sig i gång, tvenne fruntimmer stigit upp och jemte honom tagit plats. Det äldre af dessa fruntimmer — hon hade ett mycket godmodigt och aktningsvärdt utseende — satt länge och betraktade uppmärksamt vår dystre vän. Slutligen utbrast hon: “Nej! jag misstager mig ej! Det är ju vårt artiga resällskap från i går!”

Spitz för upp, liksom träffad af en elektrisk stöt. Hans hår reste sig af fasa; hans knän började att skälftva . . . omnibussen for i detsamma öfver en rännsten, vår Bonifacius förlorade dervid jernvigten och föll i famnen på den vackra flickan med den stora näsan och de nedslagna ögonen. Knappt hade Spitz enbart känt den kalla näsan vidröra sitt ansigte, förrän han samlade hela sin styrka och kastade sig på andra sidan af vagnen.

(Forts.)

Bokstafsgåta.

e l a r e c d r u d n e c k b a s r e s u i n i s a r e a r n i a s
l l o l n j h n u r d r o e h v l l o o o l a n g i u s e d n n m a t h
o t r o g i n d e t a .

Af öfvanstående bokstäfver kan bildas 15 ord, hvilkas begyn- nelse- och slutbokstäfver utgöra namnen på tvenne af de Kongl. theatrarnes mest framstående artister.

Orden äro:

1. En af kungarne i kortleken, 2. plus is, en underrättelse,
3. en känd fö kortning på ett karlnamn, 4. en amerikansk statsman,
5. ett fornordiskt namn på Jerusalem, 6. en af våra gamla Gudar,
7. trohetens sinnebild, 8. en af damerna i kortleken, 9. en af Rehns biföder, 10. ett karlnamn, 11. plus e en provins i Holland, 12. en italiensk skald, 13. hvad den fege saknar, 14. en spådomskonst,
15. en engelsk sjöhjelte.

Breflåda.

Fröken Wira! Punsch expedition är Stora Nygatan 34. Bidrag å la “muntergök” emottagas med nöje

Kräk-Per! Juså, ni vill slå “dalkarlar” i folk. Nåväl, Punsch skall hjälpa till och skölja ner dem.

Starkodder! Historien är god men något spritstark — ligger måhända till sig.

Lax! Tilltugg begagna vi icke.

v. Sabel! Helt om, marsch!

Figge! Glada gossar äro alltid välkomna. Skål!

Stockholm, J. W. Svenssons Boktryckeri, 1873.

—Tillit mig få bjuda er min arm?"
—Hvem tar ni mig for!

Illustrerade Ordspåk

En olycka kommer aldrig ensam.

Här ska' valsas!

PUNSCH

1873

För illustrationerna Stockholms ArtLithAnstalt.	Expedition 34 Stora Nygatan 34.	För redaktionen Gust R. Peterson.
--	------------------------------------	--------------------------------------

Prenum. pris i Stockholm för helt år 4: 75 för 3 kvartal 3: 75 för halft år 2: 50 för 1 kvartal 1: 25, i landsorten för helt år 5: 25.
för 3 kvartal 4: 13 för halft år 2: 75 för 1 kvartal 1: 38 Lösnr 10 öre Tidningen utkommer i Stockholm hvare helgfri Thursdag

N° 33.

Karin!... hvad är detta för slags sopprätter?... väl har jag hört talas om att man kokar soppa på en spik, men på ett kompanimärke....!

KLANG!

Mitt herrskap! så börja alla värda talare.

Mitt ärade herrskap! så börjar Punsch i dag, sedan han knackat i kanten af sin splitter nya bål. Det är i dag hans födelsedag, och han har fått bålen som present.

Det är omkring denna han derföre vill samla sina vänner, och måtte de komma — legio. Han har mycket på sitt samvete, som han vid ett så högtidligt tillfälle ville komma fram med, men för att nu kunna komma sig fram sjelf, måhända det är bäst att tiga med det förflutna, begångna svagheter dem Punsch gjort sig saker till, såsom att han kommit ut litet oordentligt o. s. v.; nu vill han i stället tala om små framtida förhoppningar. Punsch har i dag fått sig en ny pappa. Hans namn gör ingenting till saken men finns för säkerhetens skull på första sidan, och det är nu för hans skull Punsch ber om ett vänligt bemötande från allmänhetens sida.

Punsch skall hädanefter utkomma hvarje torsdagsförmiddag i hufvudstaden och dagen förut expedieras till landsorten.

I afseende på utstyrseln lofvar han att bli ytterst elegant, sedan numera Litografiska Anstalten äfven funnit ett nytt sätt att å papperet utföra illustrationerna. I afseende på texten tillägger Punsch endast, att hans tendens är att vara rolig utan att ingå på personlighet, men han skall derför icke försumma att följa dagens händelser, och den som gör sig värdig "en släng af slevven" skonar han icke. I så mycken omvexling som möjligt, vill han bjuda till att sprida glädje och trefnad omkring sig hvar han kommer, och att han kommer "lite här och lite der", det ha hrr Callmén & Lindholm lofvat, och då kan man lita på det. I sin nya bål har Punsch ett godt förråd af nektar för glada själar, och så många skämtare som finnes mellan Ystad och Haparanda ha lofvat att hjälpa till med ständig påfyllning. Kommen derför go' vänner från världens alla fyra hörn och försök att tömma den — det lyckas er icke, men det blir Punsch's hederssak att löna mödan. Sedan vi väl kommit tillsamman hoppas Punsch, att "ingen lemnar bålen, förrän den är slut", och då bli ju han och allmänheten ett för alltid.

Nya folksången.

När lifvet synes dig dystert bli,
Och alla tankar bli tunga,
När allt som glädt dig gör myteri,
Och sorger samlas i klunga,
För tio öre hjälps hela saken
Och lifvas själen och odlas smaken
Med "Stockholms-Punsch".

Ett riksdagsval dig bekymmer gör,
Du vet ej hvem du skall taga,
Ett godt råd derför du följa bör
Att Gud och folket behaga;
För tio öre köp kandidater
Med grundlig bildning och goda later
Af "Stockholms-Punsch".

När elden botar din stackars kropp
För stadsfullmäktiges blunder,
Om femti trappor du bodde opp
Så bor dock "Punsch" straxt inunder;
För tio öre skall blundern straffas
Och betgningsredskaper genast skaffas
Af "Stockholms-Punsch".

Om någon klipsker Evangelist
Vill föra dig på den vägen
Der främst bland allt man sin fromhet mist,
Och du står brydd och förlägen,
För tio öre du genast föres
Till sälla himlar der glädje göres
Af "Stockholms-Punsch".

Ej mera humbug i politik
Du någonsin har att frukta,
Här bums skall skapas en republik,
Som öfvermodet skall tukta,
För tio öre höjs menskorättan
Och hvem som vill kan få taburetten
Af "Stockholms-Punsch".

Om så till slutet du ledsnar vid,
Det lif hvars börda dig trycker,
Om världen störr ditt hjertans frid
Med sina tusen'als nycker,
För tio öre du i förtreten
Då kan få köpa odödligheten
Af "Stockholms-Punsch".

Olof E.

Presthistorier.

Fortf. f. föreg. n:r.

Ett annat kyrkligt missbruk, nemligen det, att presterna från predikstolen offentligt utpekade och bestraffade folket, "att de lemnade för litet offer och för små ostar", upphäfdes genom biskopen i Lund år 1685.

1759 erhöles presterna tillsägelse att uppmåna folket till deltagande i kongl. lotterierna i anseende till deras fördelaktiga inrättning, "så mycket mer, som kgl. mt dermed sker ett nådigt nöje och riket en behagelig tjänst."

1756 utfärdades en kyrklig förordning att en tack-sägelsefest skulle firas hvarje midsommar i anledning af hofpartiets sammansvärjning till regeringsättets förändring. Denna förordning upphäfdes 1765.

4.

Presttiondens uppkomst.

Presttionden leder sin härkomst från 600-talet och styrktes först under Carl den Stores tid på ett möte i Frankfurt 883. Samma möte anförde såsom skäl för en uppkommen hungersnöd, "folkets tröghet att utgöra tionde; att man deröfver hört en veklagen i luften; att djefvulen till straff hade fått förtära åringen i landet o. s. v." Man hade äfven föregifvit, att Gud förbehållit sig ett träd i paradiset och att storkarne som hade sina nästen deri, godvilligt ofrade tionde genom att fördrifva hvar tionde unge derifrån. Till Sverige inkom tionden med kristendomen.

Öfverflöd i tjensten.

Med kinder röda som rosenknoppen,
Med blåa ögon och eldig blick,
Med präktig hållning från tån till toppen
Den fagra Lisen en afton gick
Utöfver golvet i kabinettet
Att sköta något, som frun befallt.
Då herrn, förtjust af det fina sättet
Förmåde flickan att göra halt.

“Min kära Lisen! du är för nätter
I den der klädningen du nu bär,
I pant jag derpå min heder sätter.
Att maken finns ej på fem mil när“,
Så pjölrar gubben i kärleksyra,
Gaf flickans haka en liten klapp
Och tog en . . . ja, jag tror minst fyra,
Förr'n lilla Lisen hans hyllning slapp.

Men i detsamma hvad är som händer?
Med fart man dörren vidtuppen slog,
Och, hvilken otur, just frun anländer,
Som fjerde kyssten sig gubben tog.
Ett snöpligt slut! Ty ett slag på öra'
Fru gubben gaf och skrek vrede-syr:
“Ur tjensten Lisen, ty jag kan göra
Längt bättre sjelf slika husbestyr!“

Figge.

“Dalmasar.“

Samlade af *Kråk-Per*.

I.

Mick-Ola var en glad “mas“ om några och tjugo år. För att få ett godt hemman bade han gift sig med enkan till grannen “Sturkmats“, men hon var nära “fyrtio“ och svartsjuk som en tigrinna. Hon trodde fullt och fast att Ola gått och förgapat sig i vackra Ingrid, som bodde några gårdar från Mick-Olas och därför bevakade hon hans steg mycket noga.

En qväll skulle Ola senare än vanligt gå till en af granngårdarne något ärende. Då han skulle gå förbi sitt eget fähus hörde han något märkvärdigt låte från en glugg på väggen. Ola, som visst icke hade så alldeles rent samvete blef rädd och vände om för att väcka Liss-Per, med hvars biträde han sedan ville undersöka hvad det kunde vara.

“Liss-Per! Liss-Per! vak öpp i bråraske' ä' hjelp me'. Ett'ra ä' de “sturn“ (björn) eller ä' de' sjelfvaste “fuln“ (hin) som sitter ä' glutter i föjsegluggen“, ropade Ola vid dörren.

Liss-Per vaknade fortare än vanligt och följde med andan i halzgropen Mick-Ola fram till “föjset“. Samma låte hördes ännu en gång och ingen af “masarne“ vågade sig fram till gluggen, men då det varit tyst en stund, ryckte Ola Per i rocken och sade:

“Köm nu ä' 'äll i stegen så ska' je' skörte öpp ä' slunga in fällknifven!“

Darrande af rädsla tog Per i stegen, och Ola klief upp ett par pinnar. Då skulle han kasta in knifven för att medelst stålets underbara kraft göra spökset kraftlöst, men i detsamma Ola sträckte på sig, fattade en kraftig hand tag i hans långa hår.

“Uh!“ jemrade Ola, och Per släppte stegen och sprang.

Per hann dock icke långt förrän Ola, hängande i gluggen, skrek med full hals:

“Sätt inte te' rättjekuten Per, dä ä' inte så börslut (svårt) som je' tog'et; de' ä' hvatjen “sturn“ ell' “fuln“, de' ä' 'ustra mi', je' känn' igen klo'na på'na.“

“En stor näsas inflytande på en kolerisk natur.“

Bläckhornsqvaller

af

Trimoleon Trimm.

Forts. f. föreg. n:r.

Efter detta famntag och åtskilliga excesser med omnibussbetjeningen kom Bonifacius då ändteligen hem, der vi några dagar senare återfinna honom grubblande öfver en ny bostad. — I Dagbladet läste han att ett treffligt ungarlsrum fanns vid Regeringsgatan. Han skyndade dit, knackar på, är nära att falla baklänges och svimma, ty dörren öppnas af flickan med stora näsan. Förargad öfver mötet rusade han som en galen trapporna utföre och förbannade alla stora näsor; dem han beslutade att grymt hämnas.

Hämndens utfunderande tog tid, ty Bonifacius ville ej vara någon dumbom, han ville hämnas på ett sinnrikt sätt, och några månader derefter var hans hämdplan redo att utföras.

Frågar någon hvori hämden bestod, vilja vi förvåna våra läsare, med, att Bonifacius gifte sig med flickan med stora näsan, och har han ej lyckats att med sina koleriska paroxysmer pina ihjäl henne lever hon förmodligen än.

Uttydning af bokstafsgåtan i föregående nummer.

Artisternas namn äro:

Carl Johan Uddman, Sven Anders Hedin.

De 15 orden äro:

1) Charles, 2) pluss is avis, 3) Bulle, 4) Lincoln, 5) Jorsala 6) Odin, 7) hund, 8) Argine, 9) Neckar, 10) Urbanus, 11) pluss e drenthe, 12) Dante, 13) mod, 14) astrologi och 15) Nelson.

Stockholms Punsch

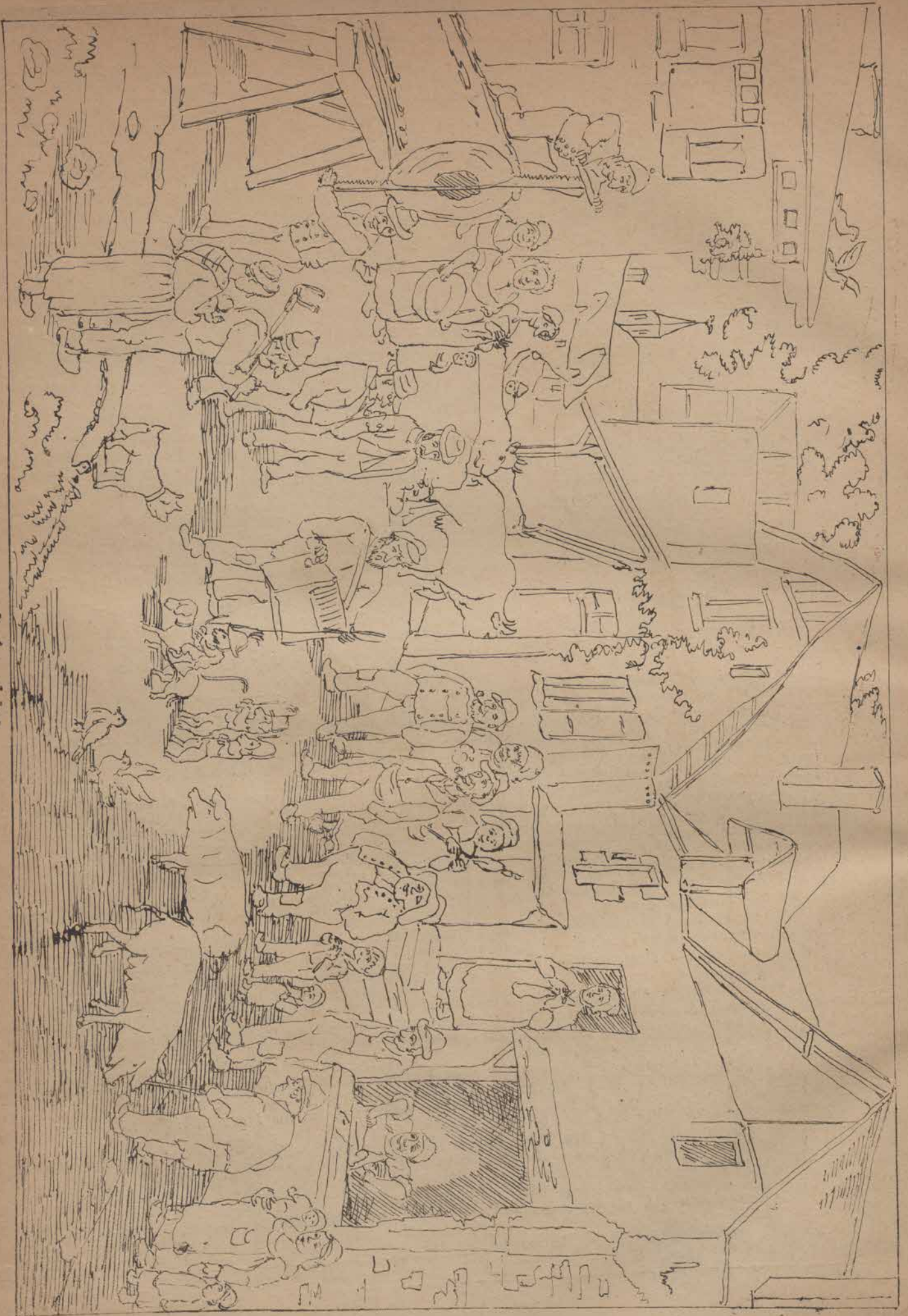
utkommer från och med detta nummer under ny redaktion i Stockholm hvarje helgfri torsdags förmiddag och expedieras dagen förut till landsorten. Red. bemödande skall städse bli att så väl hvad illustrationer som text beträffar skaffa så många omväxlande bidrag som möjligt och rekommenderar sig därför hos skämtets alla vänner.

Prenumerationspris i Stockholm: för helt år 4: 75, för 3 kvartal 3: 75, för halft år 2: 50, för 1 kvartal 1: 25; i landsorten: för helt år 5: 25, för 3 kvartal 4: 13, för halft år 2: 75, för 1 kvartal 1: 38. Lösnummer 10 öre.

Prenumeration emottages å tidningens expedition samt å alla tidningsutdelningsställen i Stockholm och i landsorten å postanstalterna samt hos tidningens kommissionärer.

Byrå: Stora Nygatan 34. Expedition: Stora Nygatan 34.

Stockholm, J. W. Svenssons Boktryckeri, 1873.

Smdstodslip.

Handwritten notes in the top left corner of the page, including the number '2' and some illegible scribbles.

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

För illustrationerna
Stockholms Artlith Anstalt.

Expedition
34, Stora Nygatan 34.

För redaktionen
Gust. R. Peterson.

N° 34.

Prenum. pris i Stockholm för helt år 4: 15 för 3 kvartal 3: 75 för half år 2: 50 för 1 kvartal 1: 25 i landsorten för helt år 5: 25
för 3 kvartal 4: 13 för half år 2: 75 för 1 kvartal 1: 38 Lösnr 10 öre Tidningen utkommer i Stockholm hvarje helgfri Torsdag

- Hilda engel! säg att du älskar mig!
- Det kan jag icke, ty då skulle jag bedraga dig.
- Bedrag mig men älska mig ändå!

KLANG!

Stockholm brinner, och han kan ej annat. Den ena dagen är det ödets skickelse, den andra brinner han af lefnadslust. Oskarsdagen brann han af nyfikenhet. Han väntade sig en mängd af ordensstjerner, men det "fäddades" (ett bekant uttryck af en historiarum lektor) blott ett fåtal. En af dessa föll vid gratismusik midt ibland glas och porslin i Blanch's Café, och det vet väl hin hur det kunnat gå, om icke värden varit hemma från Wien. Hvem hade väl då varit närmare att fylla hans plats än öfverkyparn? En annan föll i Ugglebo stod det i tidningarne. Således ett högst miserabelt fall för ugglorna, att det just skulle ske vid dagsljus, då de ej se något, och därför hur lyckligt, att det fanns en uf i närheten som tog emot den. — Gamla Hr Svensson, som på sista tiden blifvit landtmannapartist, log åt grannlåten och sade: "det finns små män på tio år och stora barn på sextio".

Hvem skall bli riksdagsman? Det är en fråga som står för brinnande lifvet. En viss kommandörkapten tycks ha goda aktier, men hvar äro hans meriter, frågar man. Han har skrivit en broschyr, svaras det. Aha! se der en speciel nytta af riksdagsmannaval. Hrr broschyrförfattare pläga just icke ha för vana att sätta sina namn på titelbladet, men på detta sätt komma de fram. Sättet tycks vara praktiskt och tänk om man hade alla broschyrförfattare på listan — tänk hvilka namn, och tänk hvilken rikedom på kandidater, ty, äfven med den största anspråkslöshet i världen, hvem kan väl nu för tiden komma ifrån den förtjensten att ha skrivit åtminstone en broschyr.

En sjelfbiografi.

God vänner! jag vill er berätta
En liten skizz om min carrière;
Nu är jag gammal prest — för detta —
Och mina år med heder bitr.

Min pappa, rådman var i Trosa.
Min mamma, utaf adlig ätt,
Förföljd af fattigdomens prosa.
Uti hans famn tog sin reträtt.

På grund af detta äkta bandet
Min far fick plats bland haute volée
Såg hos sig herskapen från landet
Och stadens bästa societé.

Han "Wase" utan tvifvel blifvit,
Om Borgmästar'n, som var jaloux,
I Allehanda icke skrivit
Om Wasar förr, och Wasar nu.

Jag kom till världen anno nio,
På samma dag Kung Carl blef krönt,
Den Carl hvars stora dater Clio
Med efterverldens lof belönt.

Till följd af denna ödets gifva,
Man spädde mig en lycklig lott,
Som dock min böjelse, — att sofva,
Bevisat vara "spanska slott".

Tyvärr Fortuna negligerat
Mig röra med en enda tå;
Det enda som hos mig florerat
Är nasus, röd och himmelsblå.

I kolten och oskyldigheten
Jag växte opp vid mammas kjol,
Fick karameller och klenäten
Och spelte "äktenskapsfiol".

En informator, lång och mager
Fick hand om min education,
Af björkris sammanknöts min lager
Och följden blef rebellion.

För mammas tribunal han stüldes,
Ty hennes dom var allas lag,
Att mista tjensten "bums" han földes,
Och hvem var lycklig om ej jag.

Se'n kom jag till en prest, på landet,
Som var toujours och drack sitt glas;
Der mera trefligt nu jag fann det
Och slapp Herr Pluggenströms karbas.

Jag var der flera år och läste
Klassikerna — med föga häg;
Långt hellre jag byns pojkar qväste
Och uti härnad med dem läg.

Omsider blef jag dimitterad
Till Upsala Akademi,
Och blef — fast föga meriterad —
Der ansedd för att ha geni.

Dock! detta läg i armens styrka
Samt i en knölpåk, stark och tjock;
Jag vande mig att Bachus dyrka,
Men "dimmen" tog till sist, ändock.

Nu är jag afsatt komminister
Och lär små barn, att läsa rent,
Samt har med gumman min små tvister,
När toddyvattnet kommer sent.

Vi komma nu till sens moralen
Utaf min "lysande" carrière. —
Låt pojken smaka få linealen
Och smek hans odygd ej, mon cher!

"Dalmasar."

Samlade af Kråk-Per.

II.

På Dalregementets exercisplats, Rommehed, befann sig en gång en fransk officer, som ville hafva bekräftelse på det gängse ryktet om dalkarlarnes förmåga att äta och höll därför vad med en af regementets officerare, hvilken påstod att en af hans soldater skulle kunna förtära en hel kalf. En soldat åtog sig mycket riktigt att expediera kalven, och för att den så mycket lättare skulle gå med, tillagades den på flere olika sätt. Dalkarlen åt men visste ej hvad; han kände ej igen anrättningarne. Han trodde det var några lätta förrätter, men började slutligen se sig ängsligt omkring efter löjtnanten.

Fransmannen trodde sig redan vara vinnare, då ännu en portion anlände. Detta var likväl den sista, men innan soldaten förtärde denna, vände han sig till löjtnanten och yttrade: "Kommer inte kalvven snart, vet jag knappt om jag orkar med den." Soldatens ord öfversattes för fransmannen, och denne betalade sitt vad.

III.

Under den tiden då åkaredrägarne i Stockholm för sina förseelser straffades med att rida på den s. k. "trä-märren", hände det en gång, att en dalkarl kom körande med ett hölass förbi en delinqvent. "Masen" stannade och tittade på ryttaren. Denne blef förargad och skrek åt dalkarlen: "Stå inte der och gapa mas, gå heldre och skaffa mig en sup". "Nej, de' kan jag väl inte, men vill du a' en tapp ö' åt isten, så skä' du lå på stönd'."

HOCUS POCUS.

Göteborgstidningen Nya Verlden berättar en kysshistoria så lydande. Presidenten Grant besökte Toledo och gaf der en mottagning, som var talrikt besökt. Ju längre ceremonien fortskred, ju mer ökades förtroligheten. Konvenansens is bröts af den lille generalen Phil Sheridan, i det han upplyfte en liten flicka och kysste henne. Exemplet följdes af generalerna Custer och Sherman samt slutligen äfven af presidenten. Ryktet om detta spred sig i hast, och det märktes tydligt att fruntimmerna påskyndade sin färd uppför trapporna. General Phil öfvergick snart från de mindre barnen till de större och kyste en sjutton års flicka. Öfvergången var gjord och den första vackra dam som framträdde var nog lycklig att få en kyss af Amerikas president. Till damernas beder må nämnas, att de aldeles icke drogo sig undan, och mellan presidenten och herrarne af hans svit blef en storartad täflan om, hvem som skulle få de flesta kyssarne. Under mottagningen kysste Grant 393 damer, Sherman 297, Sheridan 410, Custer 418, förutom små flickor och spädbarn. — Tänk er nu, mina ärade damer, i Linköping och hela långa raden af de norrländska städerna, om ni i somras blifvit bignade med hvar sin kyss af "ham selv", hofmarskalken (!) och allihop de andra hofherrarne, det skulle allt varit något det, t. o. m. för damerna i Filipstad.

Den bergtagne, som förut spelats på södra teatern, spelas nu på den mindre, sedan hr Berg gjort sig fåfängt bemödande att taga Handöverkaren från hrr Haqvinius & Bergström.

En amerikansk tidning berömmar en specerihandel, som tillhörde ett fruntimmer, på följande sätt: "Hennes safran är röd som hennes kinder, hennes indigo är blå som hennes öga, och hennes peppar är lika hetsig, som hennes eget humör."

I Egypten har man påträffat tusenåriga mumier med löständer. Fattas bara att de haft löshåret i behåll också. Uppgiften är lösaktig, men är den sann, kom sen icke och tala om Egyptens mörker.

Naivité.

"O ljuvva flicka!" — qvad en ung poet,
Så inspirerad af sin kärleksflamma,
"Så tück och skön, som ni, jag ingen vet,
Ni måste säkert ifrån gudar stamma!"
"Åh," utbrast flickan strax med munterhet,
"Derom är bäst att tala vid min — mamma!"

Presthistorier.

(Forts. f. föreg. n:r)

4.

En prest skulle en gång köpa en gås af en bonde. "Hvad kostar gåsen?" sade presten. "Tre riksdaler", svarade bonden. "Det är aldeles för dyrt," fortsatte presten. "Säljer den icke billigare," svarade bonden. Presten tog fram plänboken för att betala, men sade i det samma han lemnade sedlarne: "du skall väl ha det då, men detta är dock riktiga syndapengar." "Kan inte hjälpas det," sade bonden, "jag får väl ta dem ändå, ifall inte pastorn har några andra till hands".

5.

En qvick prest bad en officer förlåta en soldat, som hade begått någon förseelse och därför skulle få prygel. Officeren biföll bönen med vilkor att presten skulle samtycka till den första begäran, som officeren i sin ordning kom att framställa. När presten gått in på detta, anhöll officeren genast att presten måtte ha godheten att efter ritualen döpa en hundvalp. Presten nekade ej, och en hop herrar inbjödos att öfvervara ceremonien.

När allting var i ordning, bad presten officeren hålla fram hunden, hvarpå han sade: "Som jag är prest, kan jag icke afvika från handboken." "Det förstås", svarade officeren, "och det är ju öfverenskommet att dopet skall försiggå i full enlighet med ritualen". — "Nåväl, herr major, då börjar jag med den vanliga frågan: erkänner ni er vara fader till denna valp?"

Frågan mottogs med ett gapskratt, och officeren slängde ifrån sig dopkandidaten.

Charad.

Mitt första helt säkert en hvar önskar komma
Som ute i rusket och hällregnet står.
Mitt andra kan ingen med fickorna tomma
Åt dem som sig klaga att nöden är svår.
Mitt tredje jag knapt mer än ryktesvis känner,
Men vil dock att dermed man menar ett hem.
För furstar och riddare, fruor och männer
Af adliga ätter och flera med dem.
Mitt hela har blifvit i sagan besjungen
Af frejdade skaldar, hvars lif slocknat ut;
Hon var, säger sagan, beslägtad med kungen,
Men gifte sig dock med en bonde till slut.

Breflåda.

Gurg'l. Tack! se sjelf.

Vals. Inte alls!

Tynne. O, yngling! fast du hjerta har

Träd ej i skalders fjät.

Malle. "Stolles lefverne" skall användas vid tillfälle. Tack!

En Sondagstrømmen.

STOCKHOLMS

PUNSCCK

1873

Expedition
34 Stora Nygatan 34.

For redaktionen
Gust. R. Petersen.

N° 35.

Prenum. pris i Stockholm för helt år 4: 15 för 3 kvartal 3: 75 för halft år 2: 50 för 1 kvartal 1: 25. Landsorten för helt år 5: 25 för 3 kvartal 4: 13 för halft år 2: 75 för 1 kvartal 1: 38. Lössar 10 öre. Tidningen utkommer i Stockholm hvare helgfria torsdag.

—Är nåchi' frun hemma?
—Nej, hon har rest ut, men.....

KLANG!

Alla tecken tyda på, att snart är jul igen. Tidningarne komma med bihang och långa annonser med svarta ramar omkring — ett slags sorgkanter för våra kassar, ty allt passar så förträffligt till julklappar — och alla boklädsfönster hvimla af böcker i granna omslag. Visserligen är det kient med "julföret", men det går nog ändå, och bäst af allt synes Punsch att gamla vägghuset, det oaktadt, åker allt hvad det hinner. Gamla antiqviteter hafva vi tillräckligt af, och har gamla vägghusets ruskiga skepnad försvunnit, hafva vi i stället fått "kgl. hof och universitetsbokhandlaren" Bonniers praktbibel, som, hvad illustrationen beträffar, intager en värdig plats bredvid det förra. I hvilket lumpmagasin herr B. hittat eller för en spottstyfver kommit öfver stereotyperna till detta verk, som han nu försöker att luren-dreja på allmänheten, kan man ej så noga veta, men att det för många år sedan utgafs med samma grinnande figurer, det är då säkert. A' allmänhetens vägnar hoppas Punsch att det ej kommer längre än till första näftet. Skulle det gå längre, vore det illa bestäldt med smaken "å de kristnas sida". Emellertid om man tänker på denna affär och får hos samme förläggare se en jultbok för barn, som bär det vackra namnet "Pelle Snusk", skulle man frestas tro, att det vore en slags själfbiografi, så "snuskigt" det än ter sig. — Men fran det ena till det andra. Tack vare tryck- och näringsfrihet ha vi nu också fått oss en "broschurfabrik", hvilken rekommenderas i vederbörandes hagkomst till nästa riksdagsmannaval, den bör kunna presentera både kandidater och kandidatskor. Fabriken förestas af fröken Thecla Dahlberg, Brunns-gatan nr 1.

Till dagens märkvärdigheter hör för öfrigt att jernkontoret gifvit julpengar åt hafvudstadens eld-släckningsmanskap för visad raskhet vid eldsvådan i jernvägen. Vid utdelningen af dessa bör man ha skäl att hoppas, att hvarje premietagare lades på hjertat orden: *mera som en uppmuntran än en belöning.*

Visa.

Skall jag sjunga, vill jag dricka —
Hemta hit ett godt glas vin!
Att det gladt blir kan ej klicka:
Sorgen — den får dra för hin.
Än är verksta'n tyst i pannan,
Men I sen, att tom är kannan.

Skall jag sjunga, vill jag skåda
Endast glada anleten,
Mulna synes mig bebåda
Endast *ledsnad* — bort med den!
"Törn!" go vänner, er är skålen
Och min *Lethé* det är bålen.

Bacchi drufvor *de allena*
Kunna lifva men'skans mod:
Ack, hur lifligt de förena
Sig i kroppen med vårt blod.
Sjung och drick! Då drufvan glöder,
Alla menniskor bli bröder.

Gläds, ty tiden snabbt försvinner,
Lifvets glädje är så kort.
Som en dröm vårt lif förrinner!
Bäst vi gå vi ryckas bort.
Töm, då ni beskürs den lotten,
Edra glas med fröjd i botten.

Fatten glasen här god vänner!
Sungen vill ej hålla takt:
En förskräcklig törst jag känner,
Detta "unter uns gesagt" —
Heldre än att stå och hicka
Efter ord, kom lät oss dricka.

Pengar! Pengar!

... Hvarhelst man står,
På lyckans höjd, på ödets brant,
Är lifvets lösen dock — en slant.
P-n.

Sedan den tid, då Adam och Eva bodde i Paradiset, då jorden gaf gratis hvad en hungrig mage eller en törstig strupe behöfde; då sockerröret vid minsta vindfläkt släppte i Kidrons bäck stora klumpar af socker och jordens iure framstod som en väldig ar-rackssprudel, sedan den tiden har man min själ, för Evas kläfnigrighet, fått lära sig hvad det vill säga att lefva pr kontant. Hr Adam hade endast behövt ha ett par utaf vara vanliga "griphumrar" utanför porten till Paradiset, och han hade nog aktat sig för att bli utkörd. — Emellertid till saken. Jag ville tala om huru man blir af med sina pengar; att Adam var den första som började krångla med vår herre i diskont-väg, det veta vi, och att hans knepiga transaktioner gått i arf till hans efterkommande, det erfara vi pen-ningekarlar — inclusive Stockholms-Punsch — dagligen. Se här en tablå som utvisar penningmarknaden i Europa.

Italien.

(Framför den resande ställer sig en spetsbof i den bekanta uniformen med bredskyggig hatt och yfvigt lös-skägg.)

Bofcen: Herre! Pengar eller lifvet.

Den resande (Lemnar börsen med bedröfvad åsyn). Så här stor säkerhet har man här i landet. Ett fint sätt att bli af med sina pengar.

Tyskland.

(En jude möter dig med en mängd lottsedlar under armen.)

Juden: Herr! Kaufen Sie en lott. Ni peschtämt vinna! Alle de schure gevinster falle alltid hos mich ut. Den arme man blir hos mich reich, und den reiche man kan sein gäld schnart fertubble.

Resanden: (Tio år efteråt) Nu har jag på hans förbannade lottsedlar nedlagt snart allt hvad jag egde utan att få åter så mycket som ett öre. Det är ett snyggt sätt att förlora sina pengar.

England.

(Resanden i ett honett sällskap engelsmän.)

En engelsman: Vill ni förtjena pengar herre, så se här ett godt tillfälle. Håll vad på en af dessa springare, ty under hela förra året vunno de alltid högsta priset, såväl i Derby som andra orter.

Resanden: (I samma sällskap vid kapplöpningen. Alla hafva annotationsböcker i händerna.) Fördömda otur! Ett fint sätt att låta pengarne springa.

Engelsmännen: (Beklagande.) Mycken otur verkligen, att andra hästar skulle komma, som togo lofven af dem ni hållit på. Men... men fram nu med pengar bara.

Ryssland.

(Resanden framför en bazar med åtskilliga lockande varor och en längskäggig ryss i bakgrunden.)

Ryssen: Dessa stöflar, min herre, äro de billigaste, starkaste och vackraste man kan få i hela världen. Var åtminstone så artig och profva dem.

Resanden: (Profvar ena stöveln, men vid första kraftyttring spricker densamma.) En fin vara i sanning. Och pengarne gå — "i stöflar och galoscher."

Frankrike.

(Resanden lite' här och lite' der.)

En offenbachare: Här kan ni njuta af lifvet, på tusende olika vis. Vivat! vivat! drick Cliquot! och sen så ska' vi dansa med de små.

Resanden: (Sömnig och blek.) En vecka blott och 10,000 svenskt. Jo det är ett snyggt sätt att bli af med sina pengar.

Sverige.

(En ung tjänsteman med godt renommé och kredit i bankerna.)

En s. k. vän: (Inträder med ett papper i handen.) Hör nu, min hedersbror, gör mig den tjensten och skrif på den här lappen, det är en lappsumma som betalas på dagen, och du riskerar ingenting. Jag skall vid tillfälle stå dig till återtjenst.

Tjänstemannen: (Några månader efter. Tvenne "griphunnrar" presentera ett förtallet papper.) Satans skojare! Jo, nu står jag här vackert. Hela min kredit blir förstörd, och så har han rymt till. Så förlorar man sina pengar i gamla Sverige.

Din mun.

(Till henne.)

Hur skall jag likna nu din mun,
Fast jag ej den får nalkas?
Vid himlen uti morgonstund,
Der röda rosor skalkas.

Nej, hellre tårnets stolta ros,
Som uti purpur skrymtar;
Men hon, den falska, har derhos
En tagg som styggt framskymtar.

Hur skall jag likna nu din mun?
Vid röda vinets tjusning,
Der själen ser, en ljuf sekund,
Ett Edens morgonljusning.

Nej hellre bikupan, deri
Finns honung ljuf, o flicka,
Men der ock finnes många bi,
Som illa, illa sticka.

Ett Eden är din mun ändå.
Men ack för mig detsamma;
Ty dina ögon, englar två,
De stå med svärd som flamma.

Och träder jag till Edens port,
Så får jag genast rymma
För svärd som blixtra immerfort
— O, Cherubimer grymma!

Einar.

HOCUS POCUS.

Då häromdagen några vänner gingo tillsammans på gatan kom helt oförmodadt en mängd sot nedrasande från ett hus, och en af de gående fick en stor del deraf på sin rock. Då denne stannade för att sopa af sig sotet frågade en af sällskapet, som ej observererat raset: Hvad stannade han för? En vitzare inföll: han har fått *fallandesot*.

En husägare lät måla rummen i sin våning; målaren begärde 40 rdr för hvarje rum, men förstugan, som blott skulle stänkas, endast 12 rdr. En tid der-efter ville han låta måla sin hustru, och porträttmålaren begärde 100 rdr. "Det är för dyrt", sade mannen, "då tror jag det är bäst att endast låta stänka henne."

Uttydning af charaden i föreg. nr är: *Ingeborg*.

Breflåda.

G. s. G—n. Glada anleten och goda viljor äro alltid välkomna.

Gurgl. Med några tillsatser går visst "Julglöggen" i Punsch.

Judas. "Har mans tu luret nägen kristen förut?"

Stockholms Punsch

är en glad och oförarglig sja, som härmed anmäler sig till prenumeration för nästa år. Hans tendens är att vara rolig utan att vara elak. Liberal till sina åsikter vill han göra allt för att höja den fria yttranderätten, synnerligast då densamma afser ett godt skämt. Hvad illustrationerna beträffar, skall det bli redaktionen en sänvetsgrann pligt att, såväl i valet som utförandet å dem nedlägga all möjlig omsorg. I politiskt hänseende ställer han sig obetingadt på deras sida, som hafva en bestämd färg, undantagandes likväl den grå och den gröna, hvilken han högst sparsamt är i tillfälle att använda. I anseende till de högt uppdrihna priserna på allting annat kommer äfven Punsch att blitva mycket billig. Han kostar endast:

I Stockholm: för helt år 4: 75, för 3 quartal 3: 75, för halft år 2: 50, för 1 quartal 1: 25; i landsorten: för helt år 5: 25, för 3 quartal 4: 13, för halft år 2: 75, för 1 quartal 1: 38. Lösnummer 10 öre.

Prenumeration emottages å tidningens expedition samt å alla tidningsutdelningsställen i Stockholm och i landsorten å postanstalterna samt hos tidningens kommissionärer.

Byrå: Stora Nygatan 34. Expedition: Stora Nygatan 34.

Stockholm, J. W. Svenssons Boktryckeri, 1873.

Stockholms teater i kända med församlingens efter en pås dagsbrändhet.

STOCKHOLMS

PUNSCHK

1873

Expedition
34, Stora Nygatan 34

För redaktionen
Gust. R. Peterson.

Nº 36.

Prenum. pris i Stockholm för helt år 4: 15 för 3 kvartal 3: 75 för halft år 2: 50 för 1 kvartal 1: 25, i landsorten för helt år 5: 25.
för 3 kvartal 4: 13 för halft år 2: 75 för 1 kvartal 1: 38 Lösne 10 öre Tidningen utkommer i Stockholm hvarje helgfri Thorsdag

- He! he! konjunkturerna stiga.....
- Sjukligheten är således i ulltagande.

KLANG!

I lördags förra veckan vaknade hr Pettersson vid ett glädjeskri. Han for upp af sängen som en raket och frågade: hvad är å färde? "Åh", sade fru Pettersson, "ditt dumma nöt, som inte kommit att tänka på, att du skall skriva ditt namn med z i stället för två s och med blott ett t — Kapten Puff har i dag en ledare som förklarar, att man är från bondlandet med två t och två s, skrifer man med z och ett t deremot, har man genast kredit i bankerna och — blir ledamot af stadsfullmäktige." "Såå", säger hr Pettersson helt liknöjdt. Det förra kunde nog vara bra, menade han, men det senare hör väl hin till sedan Palinska branden. Om hr Pettersson förändrade namnet för att gälla som acceptant i någon bank förmåler ej historien, men att nu alla unga Petterssöner svänga sig i julmarknaden med goda kassar, det tyckes den lifliga rörelsen utvisa. Stortorget erbjuder under julmarknadens dagar en på samma gång anspråkslös, som anslående anblick. Man går dit för att titta, man blandar sig i nyvilet och gläds med de små köparne åt de rikt försedda saluborden — man känner sig på en gång förflyttad tillbaka till den värld, som man tror sig ha växt ifrån, men som själen ändå otrivilligt hänföres af och älskar att lefva uti. Visserligen äro pepparkakshästen, harskramlan och barntrumpeten icke vidare föremål för samma beundran som fordom, men de väcka till lif de flärdfria känslor som en gång utgjorde vår förtjusning, och de unga, som i brokigt hvimmel röra sig omkring dem, äro lefvande figurer å en stor framtidstafla. Här träffar man alla möjliga bilder ur lifvet. En pajazzo med jacobinermössa bredvid en ordensprydd general af papp; ett litet hönshus, med "hanar och hönor och kycklingar små" uti, bredvid ett grannt slott med flagg på taket; en lång mager figur med rörliga armar och ben och en bok i handen står ibland en grupp människor på en liten brädlapp och gör stora gester, hvad kan det val vara annat än en af stiftelsens kolportörer, som på detta sätt profaneras — tänk om Fosterlandet finge nys om ett så gudlöst tilltag; se der några af de hundratals onka typer, hvilka presenteras för den marknadsbesökande.

Innan vi ännu hunnit till jul, öfvertygas vi om, att snart inträder också ett nytt år. Bland sina rikedomar af annonser inrymma därför tidningarna sina upprop till allmänheten om för-

stärkta redaktionskrafter, nedsatta priser, vackra premier, utvidgade format och framförallt åsigter, som man sedan aldrig hör talas om på hela det följande året. Apropos tidningar, så kom här-omdagen "Stadsmissionären" till utdelningsställena, om den någonsin kommer längre veta väl fåglarna, med en vacker fetstils-rad på första sidan så lydande: "Si din sätighet kommer", och hvem kunde väl då låta bli att titta uti den. Försigtigt öppnade man det lilla bladet, och hvad fick man väl se? Jo, Fosterlandet! och hvad det innehöll, det säger icke Punsch, men att Kasper och Nisse i korus utropade: "Ser sätigheten ut på det sättet, hvem vill väl nå bli salig?" det är bestämdt säkert. Emellertid sitta de båda "medborgarne" på skambänken, och han, som en gång gjorde våld på de estetiska lagarne med att låta skjuta presidenten Lincoln midt itu, läser nu iagen för dem. Ha de fått lof att gå ut i julmarknaden är det på det vilkoret att sedan tala snällt och beskedligt om den. "De yttersta skola vara de främste, och de främste de yttersta" heter det ju, och tank om Kasper och Nisse en vacker dag bli af den färgen, att evangeliska fosterlandsstiftelsens kolportörer komma att larfva land och rike omkring med dem. Då varder det frid i — Fosterlandet.

En presthistoria.

(Ur Märten Holk jrs efterlemnade papper.)
En konsistorieåsa, som skjutsats hit och dit, fick pastorat till slutet att stilla sin aptit; Predika nog han kunde med ämne af na'n ann',
Ett tjog *ojskripter* tog han fritt efter engel-skan.
"Och kors hvad di va vackra", församlingen den tjöt,
Så sjelfva klockargubben i andakten sig — snöt.
De förr ej hade maken till vacker "präcka" hört,
Som deras ömma hjertan till roten gruffigt rört.

Och stora, rika häfvor fick pastorn många år,
Ty saxen väl han skötte på sina gödda far;
Och fru pastorskans glädje var mer än mye- ket stor
Att höra "far" berömmas af sina sockenbor.
Då tio år förflytt blef det ett annat ljud,
Ty ombyte löruöjer — är det ock Herrans bud.
Men nu ett och detsamma de ständigt höra fatt
Och tyckte "fjerdingen" var väl rågad i sitt matt.

Ej något smicker mera pastorskan hörde af,
Da kafferep hon mottog, och kafferep hon gaf.
Men häradsdomarns onka tog sig kuraget an',
Och sade, att numera hon kyrkan tråkig fann.
"Visst är jag gammal käring och prata kan också,
Men kaxar tio år ej om samma sak ändå.
Dock gör vår pastor detta och derför frågas här:
Om sämre än en käring han icke bland oss är?"

Nu sårad blef pastorskan och svarade så här:
"Ni har ju ingen bildning, så sorgligt ock det är,
Ni vet ej rätt uppskatta en sådan andlig man,
Hans make fän i aldrig det lofvar jag min sann!

"Förut ni honom höjde till skyarna för — tal,
Som knappast man fick höra af Aron i hans dal.
Men sanning vill jag säga och svär vid kyrkans dörr,
Att hans predikningar ä' desamma nu som förr.
Snart hemkom fru pastorskan, så ytterst desperat,
Och talade för mannen allt hvad hon hört af prat.
Han genast lugnt tog saken, som vanlig hvardagsmat,
Och svarade: Jag söker — ett större pastorat.

HOCUS POCUS.

Svenska påfvar. Visserligen hafva några få svenskar blifvit upphöjda till kardinaler, men ingen har hunnit till påfvestolen i Rom. Detta hindrar dock icke att vi haft påfvar äfven i Sverige. Den äldre pastorn i Roma på Gotland, *Jacob Pehrsson Bohlin*, som dog 1786 i sitt 89:de år kallades allmänt för "Påfven i Roma". Hotpredikanten *Petrus Anzenius*, som dog 1746 kallades i hela orten "Skelleftepåfven", oakadt han ej kunde komma till biskopsstolen en gång, fastän han i sin afskedspredikan för hofvet i tydliga ord lät förstå att han väntade sig en sådan. Utom dessa andliga påfvar hafva vi äfven haft några världsliga bland hvilka *Nils* och *Erasmus Påfve*. Den förre var öfverstlöjtnant vid artilleriet i Göteborg och dömdes 1660 till döden för det han underskrifvit slottet Militaus kapitulation, den sednare, Erasmus, var ryttmästare vid Uplands kavalleri och blef dödad 1659 af sin öfverste, *Eric Planting-Gyllenbåga*, hvilken dock för detta brott gick strafflös, emedan den dödade varit en "oregerlig påfve". En annan påfve, ehuru han skrifer Påufve, utnämndes nyligen till underlöjtnant vid Wernlands regemente.

Och "Fosterlandet", som varit så rysligt elakt emot "Nisse" och "Kasper", att inte hålla julfred åtminstone. De der spefoglarna som aldrig församma ett godt tillfälle till dritt, kunde ha fått en sämre julklapp än så. Om de nu under prenumerations tiden raka till att bli riktigt qvicka och derigenom fiska en massa prenumeranter, så blir detta ju ett nytt spektakel, som med skäl kan kallas: "Allt för Fosterlandet".

Kunglig sekter Z. dricker gerna sitt glas, men han har den originela vanan att nästan alltid ta de flesta till frukosten. Han har den åsigten, att man ej sköter sin pligt bättre, än då man "gaskat" upp sina sinnen till en viss höjd. En dag kom Z. mer än vanligt "lyftad", för att gå i tjänstgöring. På Mynttorget mötte han en bekant. Denne helsade Z. med de orden: Nå, min bror, du är som vanligt ser jag — för-tjänst-full.

En herre i Jova erhöj nyligen af en vän i Dakota en indianskalp. Då han några dagar derefter fick besök af en af sina bekanta och ville förvisa skalpen, kunde han icke finna den. Främlingens skarpa blick upptäckte den dock slutligen i nacken på frun i huset, hvilken med fördel nyttjade den som chignon.

I boklådan.

Julkalendrar finnas i massa, och dem kan man gerna köpa utan Punschs rekommendation, ty inballet blir precis detsamma.

Bibelns Qvinnor (Stockholms Art. Lit. Anst. förlag) äro öppenhjertiga och tilltalande, äfven om man köper dem *inbundna*. De hafva dessutom den förtjensten att vara naturliga i artistisk utstyrelse — en förtjenst sällsynt i våra dagar.

Från knöpp till blomma af Elise Polko (Sigfrid Flodins förlag) är ett litet intagande arbete, som rekommenderas alla unga fruntimmer som ämna gitta sig. — Gäller rekommendationen, kan förläggaren med säkerhet påräkna enorm afättning.

Huset Playfair & Co eller *En bomullsbal och ett hjerta* (Hugo Petterssons förlag) af Jules Verne är ett arbete som lägger sig som "bomull kring hjerta" på hvar och en som läser det.

Frans Hodells visor med gubbar af Gustaf Wahlbom (Sigfrid Flodins förlag) äro af den gamla goda sorten som sjunga sig sjelfva, och gubbarne äro så naturliga, att man bara behöver se på dem för att genast höra melodien.

En julafton vid biovalen af J. O. Åberg går i spetsen för en samling svenska originalberättelser, hvilka äro ämnade att utkomma med ett häfte hvarje månad under nästa år. Början synes verkligen god, och skulle fortsättningen bli ännu bättre, är det icke Punschs fel, ifall de vinna god afättning.

Om bätar och båtsegling (Stockholm Lit. Art. Anst. förlag) vore mycket att säga, men vi inskränka oss endast till den önskan, att den måtte komma att gå med "förlig vind". Stilen är klar och lättfattlig, och hvarje vän af segelkonsten skall här komma sig undertund med, att det blåser en "lätt bris" genom hvarje rad.

Litterära julbladet är en liten nått företeelse, som vi önska all möjlig framgång. Dess anspråklösa uppträdande som hygskrift gör innehållet så mycket mera trappant, ty det är verkligen allgenom godt. Man ser med nöje de vackra porträtterna af *Joh. Nybom*, *Waldemarina* och *Lugronen*, och det går en frisk värfligt genom Birger Schöldströms minne från Lundagård. Bladet har dessutom ett litet "julsäck" af den för många oförgätliga vännen Mans Månsson, som ensamt är värdt 25 öre.

Julglögg.

(Dialog emellan en andlig fru och hennes vedsägare.)

- Nå, nu har han julpengar fått, kära Kläm, Men hur skall han väl använda dem?
 . . . "Köpa glögg förstås!"
- O Gud, skall han ej bära hem någonting Na till jul'n i sitt fattiga hem?
 . . . "Åhjo glögg förstås!"
- Men tänk! Om han ej finner frid i sin själ, Hvaraf får han då julglädje vil?
 . . . "Utaf glögg förstås!"
- Men hustru och barn skola väl något få, Efter hvad sucka dessa väl då?
 . . . "Efter glögg förstås!"
- Hvad finns väl för godt i den drycken som så
 Att betvinga en själ kan förmå?
 . . . "Jo, "Sirap" förstås."

Historiska anekdoter.

Konung Johan III hade tvenne hofbarberare, hvilkas minne bädden bevarat. Den ene var *Philip Kern*, och den andre *Bengt Nilsson*. Den förre är namnkunnig för det han tillredde den giftsoppa hvarmed Erik XIV 1577 togs af daga, den andra blef halshuggen för det han ihjelslog konung Johans hund. Hunden hade nemligen inkommit i Nilssons kammare och stjelpt omkull vaggan, der ett af hans barn sof. Hvad vedermåle Kern erhöj för sin bedrift att mörda Kern förmåler ej historien, då en hunds lif måste försonas med en människas död. *O tempora, o mores!*

Den för sin hårdhet beryktade guvernören *Claes Flemming* i Finland var en mycket stor och grof man samt en riktig storätare. Det berättas att han, förutom annan mat, plögade i ett mål äta upp en hel skinka, hvarföre också Carl IX lärer yttrat om honom: "det ena svinet äter det andra".

I sin herrliga sång "Döbeln vid Jutas" talar skalden Runeberg om en tapper hjelte vid namn Eek. Denne var öfverste vid Björneborgs regemente, hvars soldater voro allmänt berömda för att vara de tappreste. Han erhöj för sin duglighet som krigare svärdsordens stora kors, men glömdes haf, som många andra från detta krig, med något som kunde fylla hans nödortfuga behof. Den tapper mannen begärde pension, men erhöj ej någon sådan. Sitt ödes öfverman i striden, var han det äfven efter densamma. Den tapper öfversten tog plats som jernbärare vid Stockholms jernväg. Sedan man der sett honom bara jern på samma gång som ordenskorset, bitöll vederbörande hans pensionsansökan. Öfverste *Johan Fredrik Eek* dog 1818.

Zacharias Wattrang, född 1620 i Södertelje, var medicine doktor och uttalade vid ett möte med Carl X Gustaf i Götheborg sin förhoppning att möjligen få bli hofläkare. Konungen lärder då sagt: "Res upp till Stockholm och fyll ett par kyrkogårdar först, få vi sedan se hvad vi kunna göra." Doktor Wattrang som var en skämtsam man svarade: "Skall ske, nådigste konung." Han dog som archiater 1867 och begrafdes i Riddarholmskyrkan.

Charad.

Med rätta man uti våra dagar
 Allt för mitt förstås skall sig beklagar.
 Det har sin tidskrök af Herrans ord,
 Fastän det burt till vid tylda bord.
 Dock när mitt första i helgedomen
 Som bäst predikar mot hedendomen,
 Då med mitt andra det passar på
 Att rivva åt sig hvad det kan få.
 Mitt hela skrymtar med sken af ljuset,
 Men är mest nattsvart af allt i gruset.

Olof E.

Hederlig vederläggning utlovas åt den som kan framvisa en mera passande

Julklapp

än ett för nästa år utfärdadt

Prenumerationskort

å

Stockholms-Punsch.

Dessa kort säljas å tidningens expedition, St. Nygatan 34, men för undvikande af trängsel har redaktionen dragit försorg om, att sådana äfven finnas å flera utdelningsställen.

Breflåda.

Ananas. Man rimmar icke på detta vis "Vid juletid." Kom igen litet längre fram få vi se hvad vår herre gör.

August. Sjung ej om "Toddyn", den blir för svag. Tack emellertid för historien.

Snorre. Ni rimmar som en engel, men ljuger, som en — bengel.

Lyst. Mycke riktigt.

Syge. Ert hjerta brinner, stackars karl. Hvarföre också gå så nära elden, som ni tycks ha gjordt.

Stockholms Punsch

är en glad och oförrarglig själ, som härmed anmäler sig till prenumeration för nästa år. Hans tendens är att vara rolig utan att vara elak. Liberal till sina åsikter vill han göra allt för att höja den fria yttranderätten, synnerligast då densamma afser ett godt skämt. Hvad illustrationerna beträffar, skall det bli redaktionen en samvetsgrann pligt att, såväl i valet som utförandet å dem nedlägga all möjlig omsorg. I politiskt hänseende ställer han sig obetingadt på deras sida, som hafva en bestämd färg, undantagandes likväl den grå och den gröna, hvilken han högst sparsamt är i tillfälle att använda. I anseende till de högt upptrifva priserna på allting annat kommer äfven Punsch att blifva mycket billig. Han kostar endast:

I *Stockholm*: för helt år 4: 75, för 3 kvartal 3: 75, för halft år 2: 50, för 1 kvartal 1: 25; i *landsorten*: för helt år 5: 25, för 3 kvartal 4: 13, för halft år 2: 75, för 1 kvartal 1: 38. Lösnummer 10 öre.

Prenumeration emottages å tidningens expedition samt å alla tidningsutdelningsställen i Stockholm och i landsorten å postanstalterna samt hos tidningens kommissionärer.

Byrå: Stora Nygatan 34. Expedition: Stora Nygatan 34.

Stockholm, J. W. Svenssons Boktryckeri, 1873.

— Herr författare! Ni måste för sommartiden skriva en pjäs med lättare
Kostymer det här qvåls man uti.

Lätta gula.

Kommer surt efter.

STOCKHOLMS
PUNSCCK

1873

Expedition
S 34. Stora Nygatan 34.

För redaktionen
Gust. R. Peterson.

N° 37.

Prenum. pris i Stockholm för helt år 4. 75 för 3 kvartal 3. 75 för halft år 2. 50 för 1 kvartal 1. 25. Landsorten för helt år 5. 25.
för 3 kvartal 4. 13 för halft år 2. 75 för 1 kvartal 1. 38 Lösnr. 10 öre Tidningen utkommer i Stockholm hvarje helgfri Thorsdag

— Nå, men så skynda dig då Marie!
— På... på ögonblicket nå di' frun!

KLANG!

Julfröjden kom och slöt i sin milda boja hvardagslivets kif och äflan. De dagliga omsorgernas buller tystnade liksom för ett vänligt bud ifrån en makt af stor värdighet. Detta bud lydte man så gerna. Från sitt arbete ilade man ut i den lifligt besökta julmarknaden, och från denna ilade man hem i sin lilla kammare för att göra "klapparne" i ordning. Hvem kan väl undra på om der då för en stund allt kom huller och buller såväl i yttre måtto som i sjelfva "hjernkontoret", ty finns det någon dag på året, då man bör och vanligen plär ha godt om idéer, så skall det just vara på sjelfva julaften. Hvarföre skulle man kunna fråga, är då denna dag så framstående i jernförelse med alla andra? Detta är ju i det stora hela äfven en dag på hvilken man stiger opp, äter, dricker, går och lägger sig, och på hvilken menskligheten visar sig från samma sidor som å hvarje annan dag som helst. Visserligen, men det är minnenas dag och en barmhertighetens dag på samma gång. Äfven samhällets parias hafva den dagen ett rättmätigt offer att få, hvilket ej kastas som vanligt åt dem, den, som den dagen ger den fattige en skärf, ger den så, att det ser ut som en bit af hjertat följde med, ty det verkliga armodet visar sig då i en sådan gestalt som väcker medlidande. Det är ej under skrymteriets täckmantel man hvarken ger eller tar emot.

Men hvad blir väl detta här? En Jeremie klagovisa tycker väl mången. Nå nå, en skämtare får väl också lof att ha hjerta på julaften.

Herr Stockholm har haft rikedom på julnöjen, det ha' de stora tidningarna sagt, och ljuga de, så ljuger Punsch också. För säkerhetens skull vilja vi derföre icke blanda oss uti deras affärer och låtsas ej om de storartade soiréerna, spektaklerna m. m. utan låtom oss i stället titta in hos jätten Andersson, lilla Edvard Nilsson från Öland samt hos Lütze, Eisfeld m. fl., som presentera stora rundmålningar och en levande Bismark bland annat, allting vidtberömdt, som det heter i annonserna. Jätten och dvergen äro till den grad lika menniskor, ehuru den ena är en storhet och den andra en småsak, att man förväntar sig med skäl öfver huru det kan löna sig att fara omkring och exponera dem för pengar. Vi hörde just en gammal hederlig landtman, förmodligen en

af partiet, som yttrade sig vid utgången från hotellet der jätten förevisades: "Den som hade den der hemma i östgötabygden, skulle man allt kunna göra en bastant arbetskarl af honom. Om folk sen ville komma och se huru han arbetade för fyra, skulle det inte förvåna mig, men att vår herre skapar sådana der för att visas för pengar, det går då aldrig i mig." Carl Anders Larsson, den bekante östgötarepresentanten, skulle bestämdt ha sagt detsamma. I rundmålningarna får man se många märkvärdigheter, synnerligast bör man af flera kunna lära, huru en taffla icke bör vara. Bland andra se vi i ett glas en atbild af yttersta domen. De döda resa sig upp från kyrkogården och flyga, i svepning förstås, upp till lön eller straff. På en stor höjd står vår herre i helgdagskläder och vinkar med en staf. Hin gamle står med en eldgaffel straxt bredvid. På ömse sidor går det bett till. Ett förskräckligt eldhaf på den ena sidan och på den andra, dit ljusets barn skola, är det en tjock molnstod. För att icke inlåta sig i något vidlyftigt resonemang om figurerna, torde det vara tillräckligt, för att bevisa huru man ostraffadt hexar konsten och korsfäster smaken, att tillägga: Robespierre ligger med glödgade kedjor bunden på djefvulsberget och en gam år sysselsatt att hacka hjertat ur hans kropp, straxt bredvid kommer en af geliennas yngre tjensteandar med en prest på gaffeln, men höjden af det hela syntes oss dock, att en af mörkrets kavaljerer, som fått i uppdrag att transportera en ung dam till sin bestämmelse, icke annat vi kunde se, var klädd i frack och hvit halsduk. Hvad tycks om slikt konstnärskap? Att måla f—n på väggen för att piska honom, är en gammal ordlek, som, om den tillämpades, jernförelsevis skulle vara en artighet, mot att ställa honom under konvenansens lagar.

Stockholms-Punsch

program
för nästa år.

Lösen: *Klang!*

Fältrop: *Premmeranter!*

- 1:o. Stor festkarnaval i 365 dagar och några timmar med lefnadsfriska upptåg, glada sänger och roliga figurer. Början sker kl. 12 på natten den 31 December 1873. Ingångar äro rikets alla postanstalter. Öfverbetalningar komma aldrig i fråga.
- 2:o. I karnevalen deltaga alla Stockholms byresvärdar, hvilka välvilligt lofvat att, i anseende till de stegrade hyrorna, förse sina hyresgäster med fritt vivre, tvätt och ljus samt framförallt bjuda dem på teatern en gång i månaden.
- 3:o. Dem följa alla rikets öfverflödiga tjänstemän samt krigsmakten till lands och vatten, hvilka så små-

ningom skola förmås attafstå sina löner till nyttiga inrättningar, folkhögskolor bland annat.

- 4:o. Evangeliska fosterlandssiftelsens kolportörer, två och två insvepta i exemplar af Fosterlandet och Väktaren, komma till en tid att förevisa egyptens mörker på "halfbuteljer", men bli slutligen utskrattade och gå tillbaka till sig sjelfva och bli nyttiga medlemmar i samhället. Deras återgång belyses af bengaliska eldar. I en transparent läses orden: *otroligt men sant!*
- 5:o. Stor batalj mellan bränvinpatroner och lönnkrögare å ena, och nykterhetens vänner med alla publicister å andra sidan. De senare segra. Dryckenskapslasten får hemlig begrafning och alla stälpenor, hvilka slitits för dess utrotande, bäras i triumf till nationalmuseum. Allmän välmåga.
- 6:o. Ordensutdelning kommer att ske tidt och ofta, för att desto förr få slut på galenskapen.
- 7:o. Stor premiefördelning emellan deltagarne, dervid *goda medvetanden*, elegant inbundna i *rent samvete*, försedda med karakteristiska illustrationer af världens mest framstående tecknare hr *Minne*, komma att utdelas.

Obs. Skulle Stockholms-Punsch under festen komma att trampa någon på tårna, är det af pur välvilja.

Red.

HOCUS FOCUS.

Staden Eksjö har genom sitt Stadsfullmäktige låtit undanbe sig resandes besök på lördagar och söndagar, i det de utfärdat en skärpt förordning om matställets och hotellets stängningstider. En resande uppmånade derföre sina medbröder på jernväg eller rapphöna att, för den händelse de tvingas att fara dit, hafva matsäck med sig. Detta är godt och väl, men eftersom hotellets stängning äfven i förordningen ingår, är det ju helt naturligt, att man blir antingen utestängd eller inrestängd. För att ej tiden i senare fallet skall bli för lång har en människovän bedt oss uppmana hvarje resande, som på en lördag eller söndag hamnar i Eksjö, att framförallt skaffa sig ett exemplar af Stockholms Punsch som lämplig förströelse.

Stadsfullmäktiges ömma och faderliga omsorg om träden i Kungsträdgården lærer på nya året komma att sträcka sig så långt, att desamma under alla kalla dagar skola klädas i kapprockar. Mången fattig stackare, som skakar af vinterkyla, skall då helt säkert komma att sucka: Herre Gud den som vore ett träd!

Hrr Pankelin och Suktenberg, hvilka alltid varit vana att dricka sin toddy i Blancs Café hvarje afton, emedan musik, och i synnerhet hr Lumbys orkester, varit deras högsta förtjusning, hafva numera måst upphöra med det förra i anseende till det förhöjda priset, men försumma derföre icke det senare — de byta sig emellan att sitta och vänta på hvarandra.

En källarmästare, som vill blifva rik i hast, serverar hårda biffar på möra, hoc est sköra talrikar. Då en gäst skall skära sönder biffen är talriken mycket medgörligare, den går itu och gör på samma gång ett hål i gästens kassa till fromma för världens. Den, som ej vill riskera att betala en talrik till, lemnar naturligtvis biffen orörd, och en enda biff kan på detta sätt inbringa en ganska vacker summa, ty hvad man requirerat måste man ju alltid betala.

En Yankee-föreläsning.

Mina herrar och damer!

Jag står nu i begrepp att galvanisera edra idéer och uppvärma er sensibilitet med det ämne vi benämna för "den ömmare passionen", ehuru jag hyser den föreställningen, att den skall ega en ganska seg natur, som har någon beröring dermed. Männe någon af er stackars miserabla varelser verkligen vet hvad kärlek är? Jag menar icke kärlek till det egna jaget, till penningen, himmelen eller sockerkandi, utan den verkliga rena, idylliska kärleken till qvinnan, hvilken är af en lika långt öfverlägsen beskaffenhet framför hvarje annan sorts kärlek, som jag är i jämförelse med hvilken annan som helst i denna by. Kärlek är en förskräcklig figur, när den väl en gång fått makt med någon, det är tvärsäkert. Den låter sig hvarken kastas upp eller sväljas ner, låter icke narra sig hvarken hit eller dit — nej pass för den saken. Den är värre än en svärmare, eller vitiololja, eller stiekande nässlor. Den bränner, den galnas, den qväljer, den gör folk aldeles yra i hufvudet, och hvad som är ännu värre, den kommer dem att skriva vers. Min odödlige vän Billy — jag menar Shakspeare — torde ha egt erfarenhet deraf, ty han hängaf sig åt filosofiska rhapsoder och poetiska fantasier öfver Venus' kärleksäventyr — en mycket antik gammal dam, som föddes i hafvet, jag vet precis icke hvilket haf, troligen det Röda, ty det är kärlekens färg. Rådisor äro röda och jag älskar dem. Poeterna påstå, att den sanna kärlekens vandringssteg äro ojemna, och så äro de också. Den bär upp och ner, den är här och den är der, den gör oss odugliga för alla affärer, och kommer oss att förlora ap-titen och tillsammans med suckande och himlande och bemödande att ömsom se söta och ömsom se sura ut, gör den oss till kompletta narrar. Jag har aldrig varit kär, så tag mig icke för någon narr. Jag är icke en så beskaffad

(Annons för hvilken redaktionen ej ikläder sig vidare ansvar.)

Morjens!

För dem som så önska utkommer Punsch under nästa år klockan 3 hvarje torsdagsmorgon. Man vinner derigenom den stora fördelen att blifva tidigt väckt, dock förbehålla vi oss att ej bli förveklade med Väktaren!

person. Men nu kommer jag ihåg rätt; jag har verkligen en gång varit kär. Ni kommer väl ihåg Squire Papkins dotter Louise. Hur var det? Jag kurtiserade henne under sex månaders tid, och derefter vände jag om bladet. Hvarföre lemnade jag henne mântro? Ah, der fingo ni mig på det ömma. Jag hade hopat öfver henne alla lyxartiklar som finnas att tillgå i hela världen. Jag hade köpt henne en spritt ny sjal, marokängskängor, glacéer och namnam utan tal. Jag hade äfven gått derhän att äta hennes söndagspuddingar och prisa hennes skönhet, ehuru det förra gick emot min mage och det senare emot mitt samvete. Jag hade fört henne på föreläsningar, slagits med alla mina rivaler, somnat i kyrkan vid hennes sida, men lilla Louise blef otacksam till sist, just för att jag icke hade lust att raka af mina polisonger, de här praktiga gynnarne. Då fann jag, att hon endast fikade efter mina penningar och icke efter mig, och om jag icke bjöd henne ett lustigt farväl är månen aldrig rund. Louise höll ett förskräckligt väsen och vätte ner fyra näsdukar, men det hjälpte icke ett grand. Kärleken var nu slut och jag slog mig på min nuvarande profession. Så der mitt herrskap bevisar man på ett populärt sätt hvad kärlek är. Det är icke svarare än så.

Charad.

Från norr och till söder
Med lekande bröder
Mitt första far fram.
I skog är han stilla,
På haf far han illa
Med trossar och bram
Mitt första "för detting,"
En smilande lätting,
Man kunde med skäl
Få kalla mitt andra,
Som jemt synes vandra
Det hack och i hül.
Mitt hela, poeten hörs tralla,
Med post till din flicka kan gå
Men det kan så tokigt sig falla
Att det blir förkylning också.

Olof E.

Uttydning af charaden i föreg. n:r är
Prestlist

Hals von Fotinghausen

är namnet på en samling putslustiga äfventyr, skildrade af signaturen Olof E., hvilka från och med nästa nummer börja att införas i denna tidning. Hr

Hals von Fotinghausen är flygande korrespondent till världens mest spridda tidning, Väderposten, som noggrant följer dagens händelser såväl i Trosa som Rom.

Breflåda.

Broder Utter. Yankee är redan i katedern, som ni ser. Lyssna sjelf till hvad bifall han får.

Vinterqvist. Historien om den stränga snö-vintern, "då hönsen kunde gå på drivvorna och plocka stjernorna af himlahvalfvet" stod visst i skämttidningen "Paradis-Punsch", som redigerades af Eva på Adams tid, så gammal är den.

Figge. Ni begär en krona. Skall det vara kejsarkrona eller guldskrona?

Stockholms Punsch

är en glad och oförarglig själ, som härmed anmäler sig till prenumeration för nästa år. Hans tendens är att vara rolig utan att vara elak. Liberal till sina åsikter vill han göra allt för att höja den fria yttranderätten, synnerligast då densamma afser ett godt skämt. Hvad illustrationerna beträffar, skall det bli redaktionen en samvetsgrann pligt att, såväl i valet som utförandet å dem nedlägga all möjlig omsorg. I politiskt hänseende ställer han sig obetingadt på deras sida, som hafva en bestämd färg, undantagandes likväl den grå och den gröna, hvilken han högst sparsamt är i tillfälle att använda. I anseende till de högt uppdrif a priserna på allting annat kommer äfven Punsch att blifva mycket billig. Han kostar endast:

I Stockholm: för helt år 4: 75, för 3 kvartal 3: 75, för halft år 2: 50, för 1 kvartal 1: 25; i landsorten: för helt år 5: 25, för 3 kvartal 4: 13, för halft år 2: 75, för 1 kvartal 1: 38. Lösnummer 10 öre.

Prenumeration emottages å tidningens expedition samt å alla tidningsutdelningsställen i Stockholm och i landsorten å postanstalterna samt hos tidningens kommissionärer.

Byrå: Stora Nygatan 34. Expedition: Stora Nygatan 34.

Stockholm, J. W. Svenssons Boktryckeri, 1873.

Der Winter salon.

